

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Opetuslapseuden hinta – ja siunaukset

Olkaa vahvoja. Eläkää uskollisesti evankeliumin mukaan, vaikka muut ympärillänne eivät eläisi ollenkaan sen mukaan.

Presidentti Monson, me rakastamme sinua. Olet antanut sydämesi ja sielusi jokaiseen kutsu-mukseen, jonka Herra on koskaan sinulle suonut, etenkin siihen pyhään virkaan, joka sinulla nyt on. Koko tämä kirkko kiittää sinua siitä, että palvelet päättäväisesti ja että omistaudut väsymättä velvollisuudelle.

Ihaillen ja rohkaisten jokaista, jonka täytyy pysyä lujana näinä myöhempinä aikoina, sanon kaikille ja etenkin kirkon nuorille, että ellei niin ole jo tapahtunut, te tulette jonakin päivänä huomaamaan, että teitä vaaditaan puolustamaan uskoanne tai ehkä jopa kestäämään jonkin verran huonoa kohtelua pelkästään siksi, että kuulutte Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Sellaiset hetket edellyttävät teiltä sekä rohkeutta että kohteliaisuutta.

Esimerkiksi eräs sisarlähetysaarnaaja kirjoitti minulle äskettäin: ”Toverini ja minä näimme erään miehen istuvan kaupungin aukion penkillä syömässä lounastaan. Kun menimme lähemmäs, hän kohotti katseensa ja näki lähetysaarnajan nimikylttimme. Kauhea ilme silmissään hän hyppäsi pystyyn ja kohotti kätensä lyödäkseen

minua. Väistin juuri ajoissa, mutta hän sylki ruokansa päälleni ja alkoi kiroilla meille mitä hirveimmällä tavalla. Kävelimme pois sanomatta mitään. Kun yritin pyyhkiä ruokaa pois kasvoiltani, tunsin samassa perunasosemöhkäleen iskeytyvän takaraivooni. Joskus on vaikeaa olla lähetysaarnaaja, koska juuri sillä hetkellä halusin kääntyä takaisin, käydä käsiksi siihen miehenkäppäänään ja sanoa: ’ANTEEKSI KUINKA!’ Mutta en tehnyt niin.”

Tälle omistautuneelle lähetysaarnaajalle sanon: rakas lapsi, olet omalla nöyrällä tavallasi astunut niiden erittäin arvostettujen naisten ja miesten piiriin, jotka ovat Mormonin kirjan profeetta Jaakobin sanoin katsoneet Kristuksen kuolemaa ja kärsineet Hänen ristinsä ja kestäneet ”maailman häväistyksen”¹.

Todellakin, Jeesuksesta itsestään Jaakobin veli Nefi kirjoitti: ”Ja pahuutensa tähden maailma ei pidä häntä minkään arvoisena; sen vuoksi he ruoskivat häntä, ja hän sallii sen; ja he lyövät häntä, ja hän sallii sen. Niin, he sylkevät hänen päällensä, ja hän sallii sen ihmislapsia kohtaan tuntemansa rakastavan hyväntahtoisuuden ja pitkämielisyyden tähden.”²

Samaan tapaan kuin Vapahtaja itse koki, jokaisessa sukupolvessa kautta aikain on ollut profeettoja ja apostoleja, lähetysaarnaajia ja jäseniä, jotka ovat tulleet torjutuiksi ja maksaneet tuskallisen korkean hinnan – kaikki ne, jotka ovat pyrkineet kunnioittamaan Jumalan kutsua kohottaa ihmiskuntaa tielle, ”joka on verrattomasti muita parempi”³.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja kysyy: ”Mitäpä tähän enää lisäisin [heistä]? – He tukkivat leijonien kidat, sammuttivat roihuavan tulen ja välttivät miekaniskut – , heistä tuli väkeviä sotureita, he työnsivät takaisin vihollisen joukot. – –

[He näkivät] kuolleet omaisensa [herätettävän eloon] – – , [kun taas] monet kidutettiin hengiltä.

– – Toiset saivat osakseen pilkkaa ja ruoskaniskuja, jopa kahleet ja vankeuden.

Heitä kivitettiin kuoliaaksi, heitä sahattiin kahtia ja surmattiin miekalla lyöden. He joutuivat kuljeksimaan lampaan- ja vuohennahat vaatteinaan, he kärsivät puutetta, heitä ahdistettiin ja piestiin.

He olivat liian hyviä tähän maailmaan, ja niin heidän oli harhailtava autiomaassa ja vuorilla ja asuttava luolissa ja maakuopissa.”⁴

Varmastikin taivaan enkelit itkivät, kun he kirjasivat muistiin tämän opetuslapseuden hinnan maailmassa, joka on usein vihamielinen Jumalan käskyjä kohtaan. Vapahtaja itse vuodatti omia kyyneliään niiden vuoksi, joita oli vuosisatojen kuluessa torjuttu ja surmattu Hänen palveluksessaan. Ja nyt Hänet torjuttiin ja pian surmattaisiin.

”Jerusalem, Jerusalem!” Jeesus itki. ”Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa

poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla.

Kuulkaa siis: teidän temppelinne on jäävä asujaansa vaille.”⁵

Ja siinä on sanoma jokaiselle nuorelle miehelle ja nuorelle naiselle tässä kirkossa. Saatatte miettiä, kannattaako ottaa rohkea moraalinen kanta koulussa tai lähteä lähetystyöhön, jos eniten arvossa pitämiänne uskonkäsityksiä herjataan, tai taistella vastaan suurta osaa yhteiskunnasta, joka toisinaan pilkkaa hartaan uskonnollista elämää. Kyllä kannattaa, koska vaihtoehtona on, että meidän ”temppelemme” jäävät ”asujaansa vaille” jättäen jälkeensä lohduttomia yksilöitä, lohduttomia perheitä, lohduttomia yhteisöjä ja lohduttomia kansakuntia.

Tässä meillä on siis niiden kuorma, jotka on kutsuttu viemään messiaanista sanomaa. Ihmisten opettamisen, kannustamisen ja innostamisen lisäksi (se on opetuslapseuden miellyttävä puoli) näitä samoja viestinviejiä vaaditaan aika ajoin huolestumaan, varoittamaan ja joskus vain itkemään (se on opetuslapseuden tuskallinen puoli). He tietävät aivan hyvin, että maitoa ja hunajaa tulvivaan luvattuun maahan⁶ johtava tie kulkee olosuhteiden pakosta Siinainvuoren yli, joka on täynnään käskyjä siitä, mitä pitää ja mitä ei saa tehdä⁷.

Valitettavasti jumalallisesti säädettyjen käskyjen viestinviejiä eivät ole yhtään sen suosituimpia nykyään kuin he olivat muinoin, kuten ainakin ne kaksi sisarlähetyssaarnaajaa, joiden päälle syljettiin ja heitettiin perunasosetta, voivat nyt vahvistaa. *Viha* on ruma sana, ja silti tänä aikana on niitä, jotka voisivat sanoa moraalittoman Ahabin tavoin: ”Minä vihaan [profeetta Miikaa], sillä hän ei koskaan ennusta minulle hyvää, vaan aina pelkkää pahaa.”⁸ Vastaavanlainen profetan rehellisyyteen kohdistuva viha vei

hengen Abinadilta. Hän sanoikin kuningas Nooalle: ”Koska minä olen sanonut teille totuuden, te olette minulle vihoissanne. – – Koska minä olen puhunut Jumalan sanaa, te olette tuominneet minut, että minä olen järjiltäni”⁹, tai voisimme lisätä: nurkkakuntainen, patriarkaalinen, kiihkomielinen, epäystävällinen, ahdasmielinen, vanhanaikainen ja ikäloppu.

Näin Herra itse valitti profetta Jesajalle:

”[Nämä lapset] eivät tahdo kuulla Herran lakia.

He sanovat näkijöille: ’Älkää nähkö’, ja [profeetoille]: ’Älkää tosia ennustako. Puhukaa sellaista, mikä on meille mieleen, nähkää meille kauniita unia.

Älkää kulkeko suoraa tietä, kääntykää pois polulta, toimittakaa pois näkyvistämme Israelin Pyhä.”¹⁰

Surullista kyllä, nuoret ystäväni, meidän ajallemme on tyypillistä, että jos ihmiset ylipäättään haluavat jumalia, he haluavat niiden olevan jumalia, jotka eivät vaadi paljon, mukavia jumalia, maireita jumalia, jotka eivät keikuta venettä eivätkä edes souda sitä, jumalia, jotka taputtavat meitä

pääläelle, saavat meidät nauramaan ja sitten käskivät meidän mennä matkoihimme poimimaan kukkasia.¹¹

Siinä jos missä ihminen luo Jumalaa omaksi kuvakseen! Joskus – ja tämä tuntuu suurimmalta ironialta – nämä ihmiset rukoilevat Jeesuksen nimeen aivan kuin Hän olisi tällainen ”mukava” Jumala. Ihanko todella? Hän, joka paitsi sanoi, ettemme saa rikkoo käskyjä, sanoi myös, ettemme saa edes *ajatella* rikkovamme niitä. Ja jos ajattelemme rikkovamme niitä, olemme jo rikkoneet niitä sydämesämme. Kuulostaako se ”mukavalta” opilta, joka miellyttää korvaa ja niittää suosiota kylänraitilla?

Ja entäpä ne, jotka haluavat vain katsella syntiä tai koskettaa sitä kauempaa? Jeesus sanoi terävästi, että jos silmäsi viettelee sinua, repäise se irti. Jos kätesi viettelee sinua, hakekaa se poikki.¹² ”En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan”¹³, Hän varoitti niitä, jotka luulivat Hänen puhuvan vain tynnyttäviä latteuksia. Ei ihme, että kuultuaan jokaisen saarnan paikalliset yhteisöt ”alkoivat pyytää, että Jeesus poistuisi siltä

seudulta”¹⁴. Ei ihme, että jokaisen Hänen tekemänsä ihmeen jälkeen Hänen voimansa luettiin paholaisen eikä Jumalan ansioksi.¹⁵ On ilmiselvää, ettei autotarran kysymys ”Mitä Jeesus tekisi?” tuo aina suosittua vastausta.

Kun Jeesuksen palvelutyö kuolevaisuudessa oli huipentumassa, Hän sanoi: ”Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.”¹⁶ Varmistaakseen, että opetuslapset ymmärsivät täsmälleen, millaista tuo rakkaus oli, Hän sanoi: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni”¹⁷, ja se, ”joka jättää laista pois yhdenkin käskyn, vaikkapa kaikkein vähäisimmän, ja siten opettaa, [on] taivasten valtakunnassa [vähäisin].”¹⁸

Tällä planeetalla tarvitaan eniten juuri Kristuksen kaltaista rakkautta, osittain siksi, että vanhurskauden on aina oletettu seuraavan sitä. Jos siis rakkauden on määrä olla tunnussanamme, kuten sen *täytyy* olla, niin sen mukaan, mitä on sanonut Hän, jossa henkilöityy rakkaus, meidän täytyy antaa anteeksi muiden rikkomukset ja kaikki vihjeet sellaiseen kannustamisesta. Jeesus ymmärsi selkeästi sen, minkä moni nykyajan kulttuurissamme näyttää unohtavan: että käsky synnin anteeksi-antamisesta (johon Hänellä oli ääretön kyky) on ratkaisevasti erilainen kuin varoitus sen suvaitsemisesta (jota Hän ei koskaan eikä kertaakaan tehnyt).

Ystävät, etenkin nuoret ystäväni,

olkaa rohkeita. Puhdas Kristuksen kaltainen rakkaus, joka on seurausta todellisesta vanhurskaudesta, voi muuttaa maailman. Todistan, että Jeesuksen Kristuksen tosi ja elävä evankeliumi on maan päällä ja että te olette Hänen toden ja elävän kirkkonsa jäseniä, kirkon, joka pyrkii kertomaan evankeliumista. Todistan tästä evankeliumista ja tästä kirkosta ja erityisesti palautetuista pappeuden avaimista, jotka avaavat tien pelastavien toimitusten voimaan ja vaikutukseen. Olen varmempi siitä, että nuo avaimet on palautettu ja että nuo toimitukset ovat jälleen saatavilla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, kuin olen varma siitä, että

seison edessänne tällä puhujakorokkeella ja että te istutte edessäni tässä konferenssissa.

Olkaa vahvoja. Eläkää uskollisesti evankeliumin mukaan, vaikka muut ympärillänne eivät eläisi ollenkaan sen mukaan. Puolustakaa uskonkäsityksiänne kohteliaasti ja myötätuntoisesti, mutta puolustakaa niitä. Kautta aikain innoitetut äänet, myös ne, joita kuullette tässä konferenssissa ja presidentti Thomas S. Monsonin ääni, jota juuri kuulitte, ovat ohjanneet teitä kohti kristillisen opetuslapseuden tietä. Se on kaita tie ja se on kapea tie, jossa ei joi-sakin kohdissa ole juurikaan liikkumavaraa, mutta sen kulkeminen voi olla jännittävää ja menestyksestä, kun pysytte ”lujina Kristuksessa [ja kun] teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan”¹⁹. Noudattaessanne rohkeasti sellaista suuntaa te taotte järkähtämättöntä uskoa, te saatte suojaa huonoilta tuuilta, jotka puhaltavat, jopa nuoliilta pyörretuulella, ja te tunnette Lunastajamme kallion kaltaisen vahvuuden. Ja jos rakennatte herpaantumattoman opetuslapseutenne Hänen varaansa, te *ette voi* sortua.²⁰ Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. MK Jaak. 1:8.
2. 1. Nefi 19:9.
3. 1. Kor. 12:31; Et. 12:11.
4. Hepr. 11:32–38.
5. Matt. 23:37–38.
6. Ks. 2. Moos. 3:8.
7. Ks. 2. Moos. 20:3–17.
8. 2. Aik. 18:7.
9. Moosia 13:4.
10. Jes. 30:9–11.
11. Ks. Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 15–16.
12. Ks. Matt. 5:29–30.
13. Matt. 10:34.
14. Mark. 5:17.
15. Ks. Matt. 9:34.
16. Joh. 15:12.
17. Joh. 14:15.
18. Matt. 5:19, kursivointi lisätty.
19. 2. Nefi 31:20.
20. Ks. Hel. 5:12.

Vanhin Ronald A. Rasband

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Opetuslapseuden riemullinen taakka

Tuen antaminen johtajillemme on etuoikeus. Sen mukana tulee henkilökohtainen vastuu jakaa heidän taakkansa ja olla Herran – opetuslapsia.

Viiime vuonna 20. toukokuuta suuri pyörremyrsky moukaroi Oklahoma Cityn esikaupunkialueita Amerikan sydänmaalla jättäen jälkeensä yli puolitoista kilometriä leveän ja 27 kilometriä pitkän tuhoalueen. Tämä myrsky, tuhoisien pyörremyrskyjen ankara hyökkäys, muutti maisemaa ja tiellään olleiden ihmisten elämää.

Vain viikko tuon massiivisen myrskyn jälkeen minä sain tehtäväkseni käydä alueella, jolla taloja ja omaisuutta oli siellä täällä hajallaan seudulla, joka oli tuhoutunut maan tasalle.

Ennen lähtöäni puhuin rakkaan profeettamme presidentti Thomas S. Monsonin kanssa, joka nauttii suuresti tuollaisista Herran puolesta suorittavista palvelutehtävistä. Koska kunnioitan sekä hänen virkaansa että myös hänen hyvyytään, kysyin: ”Mitä haluat minun tekevän? Mitä haluat minun sanovan?”

Hän tarttui minua lempeästi kädestä, aivan kuten hän olisi tehnyt kunkin uhrin ja jokaisen hävitystä raivaavan kohdalla, jos hän olisi ollut paikan päällä, ja sanoi:

”Ensinnäkin kerro heille, että minä rakastan heitä.

Toiseksi kerro heille, että minä rukoilen heidän puolestaan.

Kolmanneksi kiitäthän kaikkia niitä, jotka auttavat.”

Koska olen seitsemänkymmenen johtokunnan jäsen, tunsin harteillani niiden sanojen painon, jotka Herra sanoi Moosekselle:

”Kokoa Israelin vanhimmista seitsemänkymmentä miestä, joiden tiedät olevan arvossa pidettyjä kansan johtajia – –.

Minä laskeudun sinne puhumaan kanssasi ja siirrän sinusta [Mooses] heihin sitä henkeä, jonka olet saanut. Näin he voivat auttaa sinua huolehtimaan kansasta, eikä sinun enää tarvitse yksin kantaa koko taakkaa.”¹

Nämä ovat sanoja muinaisilta ajoilta, mutta Herran toimintatavat eivät ole muuttuneet.

Herra on kutsunut kirkkoonsa tällä hetkellä 317 seitsenkymmentä, jotka palvelevat 8 koorumissa, auttamaan kahtatoista apostolia kantamaan ensimmäiselle presidenttikunnalle uskotua taakkaa. Tunnen riemuiten tuon vastuun sieluni syvissä sopukoissa asti,